

Arrest

nr. 319 314 van 30 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1984.

De verzoekende partij dient op 6 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 december 2024 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 16 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS op 12 december 2024 verklaarde u geboren te zijn op 5.9.1984 in "Verona" in Spanje. U stelde geen nationaliteit te hebben en nooit enige identiteitsdocumenten te hebben gehad.

Er waren mensen die u meenamen uit Spanje naar België toen u klein was. U weet niet welke mensen dit deden, u weet enkel dat ze u zeiden dat het leven moeilijk was.

U verblijft sinds 1997 onafgebroken in België zonder over een geldige verblijfsvergunning te beschikken. Uw moeder, zes broers en vijf zussen verblijven wel allemaal op legale wijze in België.

Tijdens uw verblijf in België kwam u diverse malen in contact met politie en gerecht. U verbleef in 2007 en 2009 telkens enkele maanden in een gesloten centrum voor illegalen. U werd tussen 2006 en 2021 zeven maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diverse inbreuken op de drugswetgeving, alsook voor diefstallen. U bracht ook zeven afzonderlijke periodes door in de gevangenis van Antwerpen telkens voor een tijdsduur van enkele maanden, maar ook voor een langere periode van enkele jaren tussen 2016 en 2019. U was tussen 1997 en 2024 ook 53 maal het voorwerp van een proces-verbaal in verband met feiten van de openbare orde, hoofdzakelijk illegaal verblijf op het grondgebied. U kreeg de afgelopen decennia maar liefst 36 keer een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 10 jaar.

Op 4 juli 2024 werd de politie van Antwerpen opgeroepen omdat er een man geslagen zou zijn geworden. De politiediensten troffen u ter plaatse aan. U werd gecontroleerd waarbij werd vastgesteld, alsook door u werd verklaard dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U verklaarde dat u de Marokkaanse nationaliteit had (zie administratief rapport illegaal verblijf dd. 4.07.2024 in het administratief dossier). Onder bijlage 39 bis werd besloten dat u werd vastgehouden en onder bijlage 13 septies werd u opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas.

Op 6 november 2024, één dag voor uw tweede geplande repatriëring naar Marokko, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U stelt niet terug te kunnen keren naar Marokko omdat u daar niets of niemand meer heeft. U verklaarde tevens drugsverslaafd en ziek te zijn, waarvoor u medische begeleiding nodig heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Naast het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde ook het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd (gedurende maar liefst 27 jaar), en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in uw frequente contacten met de Belgische autoriteiten doorheen de jaren geenszins een coherent beeld hebt geschept van wie u bent en waar u vandaan komt. U hebt doorheen de asielpcedure weliswaar vastgehouden aan uw verklaring dat uw werkelijke naam Nouredine EL BOUAYADI is, maar uit het dossier blijkt dat u doorheen de jaren maar liefst acht aliassen gebruikte (zie administratief dossier en zie ook CGVS, p. 4). U gebruikte de aliassen A. N., (...), nationaliteit M.; E. B. N., nationaliteit M.; E.L A. N., (...), nationaliteit S.; E. A. N., (...), nationaliteit S.; A. N., (...),

nationaliteit M.; O. N., (...)°, nationaliteit S.; A. N., (...)°, nationaliteit P. en E. H. N., (...)°, nationaliteit Marokko (administratief dossier: politieverlagen, administratieve verslagen vreemdelingencontrole).

Op deze wijze scheidt u verregaande onzekerheid omtrent uw eigen identiteit, nochtans een essentieel element bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. U legt bovendien geen enkel document neer ter staving van uw identiteit (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u zich van zoveel aliases bediende, antwoordde u dat u drugsverslaafd bent en dat u "zo maar iets" zei tegen de politie (CGVS, p. 4). U ontkende verder het gebruik van deze aliases en zei dat de politie het wellicht verkeerd had genoteerd (CGVS, p.5). Deze verklaringen neemt vanzelfsprekend geenszins de onzekerheid omtrent uw werkelijke identiteit weg.

Ook over uw nationaliteit heeft u dus doorheen de jaren verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U verklaarde op 12 december 2024 ten opzichte van het CGVS zelfs geen nationaliteit te bezitten en ook nooit over een nationaliteit te hebben beschikt (CGVS p. 4). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u diverse malen aangaf de Marokkaans nationaliteit te hebben (zie onder andere, niet limitatief, de diverse administratieve verslagen vreemdelingencontrole dd. 27.02.2005, 27.01.2006, 02.08.2006, 9.07.2008, 25.10.2008, 22.02.2009, 28.10.2009, 25.02.2010, 9.9.2011, 22.11.2011, 16.12.2012, 28.11.2013, 8.2.2021, ...). U verklaarde dit ook tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ 14.11.2024 en Weerslag gesprek in het kader van het hoorrecht dd. 5.07.2024).

Uw nationaliteit is een essentieel element bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aangezien het land waarvan u staatsburger bent het ijkpunt vormt waartegen uw nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld. De vaststelling dat u ook hierover tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde tegenover de Belgische autoriteiten, ondergraaft de ernst van uw verzoek om internationale bescherming. De Marokkaanse autoriteiten hebben uw nationaliteit bevestigd, op 11.10.2024 reikten zij de laissez-passer nr. 019205778 op uw naam uit, teneinde u naar Marokko te kunnen laten repatriëren.

Er moet verder worden vastgesteld dat uw gedrag sinds uw vertrek uit Marokko op geen enkele wijze te verenigen valt met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en dat uit uw dossier blijkt dat u enkel internationale bescherming verzocht teneinde uw repatriëring te vrijdelen.

Uit uw administratief dossier, alsook uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich sinds 1997 op het Belgische grondgebied bevindt (CGVS, p. 8). Uit uw administratief dossier (zie bijvoorbeeld de bijlage 39bis) blijkt bovendien dat u in de afgelopen tweeënhalve decennia geen verzoek om internationale bescherming indiende. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert om naar Marokko terug te keren, kan echter worden verwacht dat u zich onverwijld wendt tot de autoriteiten van uw veilig land van verblijf, in casu België. U liet volkomen na dit te doen, ondanks uw bijzonder frequente contacten met de Belgische autoriteiten.

Het is dan ook niet ernstig te noemen is dat u pas een eerste verzoek om internationale bescherming indient na ruim 27 jaar op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven. U kwam aan in België in 1997, het jaar waarin u overigens reeds een eerste bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (CGVS, p.8 en administratief dossier, bijlage 13 dd. 3.11.1997), maar u wendde zich echter pas 6 november 2024, ruim 27 jaar later, voor het eerst tot een verzoek om internationale bescherming.

U antwoordde op de vraag van het CGVS waarom u nu pas internationale bescherming aanvroeg in België: "nu moest ik terugkeren naar Marokko en wat moet ik daar gaan doen" (CGVS p. 9). Daarbij mag uit het administratief dossier blijken dat u doorheen de afgelopen drie decennia reeds meermaals met de Belgische autoriteiten, het Belgische gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken in aanraking bent gekomen, alsook werd er u verscheidene keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat het vragen van internationale bescherming voor u enkel gericht was om een repatriëring naar Marokko te vermijden (CGVS, p. 9).

Dat u zich pas voor het eerst tot de Belgische asielinstellingen hebt gericht op het moment dat er voor u reeds een tweede vlucht gepland stond teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen, onderstreept deze vaststelling. Van iemand die beweert internationale bescherming te behoeven, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u dit gedurende bijna 27 jaar lang nooit deed, ondermijnt onherroepelijk de ernst en de geloofwaardigheid van enige mogelijke vrees die u naar voren zou schuiven. Hierbij dient bovendien vastgesteld te worden dat u in wezen zelfs geen vrees naar voren schuift. Integendeel, u verklaarde onomwonden dat u niets vreest in Marokko (CGVS, p. 9).

Er moet inderdaad worden vastgesteld dat geen van de asielmotieven die u uiteindelijk aanbracht in het kader van uw asielprocedure weet te overtuigen.

Zo stelde u niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u al sinds 1997 in België bent en omdat u niemand kent in Marokko, u daar geen huis heeft en van niemand steun zou krijgen (CGVS, p. 3, p. 8). U hebt geen sociaal of familiaal netwerk in Marokko waarop u kan terugvallen (CGVS, p.6). Daarnaast wijst u op uw drugsverslaving en naar gezondheidsproblemen waarmee u kampt. U stelt ziek te zijn, een maagontsteking te hebben en vertelde dat er een operatie dient te gebeuren aan uw hand (CGVS, p. 3). Er zijn behalve dat, geen andere redenen waarom u niet kan terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u nooit problemen heeft gehad en verklaarde onomwonden dat u geen vrees koestert ten opzichte van Marokko (CGVS, p.9).

Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door u verklaarde moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald dat u sinds 1997 in België verblijft, dat u niemand kent in Marokko, daar geen huis heeft en u niet weet wat u in Marokko moet gaan doen (CGVS, p. 3, p.8, p.9) houden geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin vallen uw motieven als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u verwijst naar bepaalde medische problemen en naar uw drugsverslaving (CGVS, p. 6 en p. 8) wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Marokko en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Indien u verblijfsrecht in België wenst te krijgen op basis van uw persoonlijke medische problematiek, dient u zich te wenden tot deze geëigende procedures en bevoegde instanties. Medische problemen vallen op zich immers buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming. U voert ten andere niet aan, noch blijkt dit uit de elementen in het dossier, dat de Marokkaanse autoriteiten u op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

Tot slot, zijn er geen concrete indicaties dat u niet in staat zou kunnen zijn een leven op te bouwen in Marokko. Zo bent u een 40 jarige alleenstaande man zonder kinderen (CGVS, p.5). U vertelde dat u naast Nederlands, ook Arabisch, Spaans, Engels en Frans spreekt (CGVS, p.2 en p.5). U kan een beetje lezen en schrijven in het Nederlands en het Frans, wat u geleerd heeft in de gevangenis in België (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat u in de bouw veel gewerkt heeft in België, weliswaar steeds op onofficiële wijze ("in het zwart"). U deed van alles, zoals tegelen en elektriciteitswerken (CGVS. p.7). Uw verklaringen ter zake zijn duidelijk en zijn niet voor interpretatie vatbaar: u heeft zelfredzaamheid en doortastendheid aan de dag gelegd. Voorts vertelde u "respect te hebben voor iedereen" en was noch u, noch uw familie politiek actief, noch was u betrokken bij enige organisatie of vereniging (CGVS, p.5). U heeft nooit problemen gehad met de Marokkaanse politie of overheid (CGVS, p. 5). U was altijd vriendelijk in België, u kent veel mensen in België en u heeft veel vrienden hier (CGVS, p.7 en p. 9). Er zijn met andere woorden wat u betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er dient echter te worden besloten dat er in Marokko geenszins sprake is van een situatie die gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands conflict. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

U legde geen documenten neer die bij machte zouden zijn om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, §2 a) en b), 48/6, §1 lid 1 en 48/6, §5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en “het beginsel van afdoende motivering”.

2.2. Na een korte theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij dat “Verzoeker verklaart tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatslozen dat hij oprecht vrees voor een terugkeer aangezien hij met ernstige gezondheidsproblemen kamt zoals hij omschreef tijdens het verhoor en er geen correcte verzorging in Marokko zou mogelijk zijn.” De verzoekende partij vervolgt dat: “Dat er, in casu, sprake is van een bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een vrees voor een slechte medische behandeling of zelfs geen behandeling in Marokko bij een terugkeer met een ernstig risico op een aantasting van zijn fysieke en psychische integriteit. Dat deze ernstige reden in geen geval ernstig werden onderzocht. Het laatste verhoor duurde slechts 45 minuten.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omwille van ernstige gezondheidsproblemen en er in Marokko geen correcte verzorging mogelijk is. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij: *"Ja, ze willen me terugsturen, ik heb geen andere oplossing in Marokko, daar is er niets voor mij, ik ben daar nooit geweest, ik ken er niemand, ik heb er geen vrienden,*

gaan familie, in Marokko is het leven moeilijk voor mij want ik heb er geen huis, geen familie, en ik heb medicijnen nodig, ik ben ziek, ik heb een maagontsteking. Er moet nog een operatie gebeuren aan hand, ik heb mijn hand nodig. Vz toont hand met verband rond voor de camera. Ik ben verslaafd aan drugs, ik krijg methadon. Sinds 1997 ben ik hier. Mijn familie, broers, ouders...ik ben verslaafd aan drugs en daardoor heb ik problemen. Ik heb geen contact meer met mijn familie daardoor.” (NPO, p.3)

5.2. Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij meer dan zeventwintig jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat zij pas om internationale bescherming verzocht op het moment dat zij voor de tweede keer dreigde te worden gerepatrieerd naar Marokko. Al deze elementen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan een prangende nood aan internationale bescherming.

Van iemand die beweert een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te lopen, kan worden verwacht dat hij of zij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling hierbij een tijdslimiet oplegt doet aan het voorgaande geen afbreuk en ontnemt verder ieder belang bij het betoog dat het opleggen van een tijdslimiet zou neerkomen op een drastische beperking van de mogelijkheid een verzoek in te dienen en van het recht op asiel voorzien in artikel 18 van het Handvest. Het feit dat de verzoekende partij zolang heeft gewacht om zich op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd: “ *Het is dan ook niet ernstig te noemen is dat u pas een eerste verzoek om internationale bescherming indient na ruim 27 jaar op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven. U kwam aan in België in 1997, het jaar waarin u overigens reeds een eerste bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (CGVS, p.8 en administratief dossier, bijlage 13 dd. 3.11.1997), maar u wendde zich echter pas 6 november 2024, ruim 27 jaar later, voor het eerst tot een verzoek om internationale bescherming.*

U antwoordde op de vraag van het CGVS waarom u nu pas internationale bescherming aanvraag in België: “nu moest ik terugkeren naar Marokko en wat moet ik daar gaan doen” (CGVS p. 9). Daarbij mag uit het administratief dossier blijken dat u doorheen de afgelopen drie decennia reeds meermaals met de Belgische autoriteiten, het Belgische gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken in aanraking bent gekomen, alsook werd er u verscheidene keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat u zich niet in de mogelijkheid bevond om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat het vragen van internationale bescherming voor u enkel gericht was om een repatriëring naar Marokko te vermijden (CGVS, p. 9).

Dat u zich pas voor het eerst tot de Belgische asiendiensten hebt gericht op het moment dat er voor u reeds een tweede vlucht gepland stond teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen, onderstreept deze vaststelling. Van iemand die beweert internationale bescherming te behoeven, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u dit gedurende bijna 27 jaar lang nooit deed, ondermijnt onherroepelijk de ernst en de geloofwaardigheid van enige mogelijke vrees die u naar voren zou schuiven. Hierbij dient bovendien vastgesteld te worden dat u in wezen zelfs geen vrees naar voren schuift. Integendeel, u verklaarde onomwonden dat u niets vreest in Marokko (CGVS, p. 9).” De verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de verzoekende partij danig lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, getuigt aldus niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

5.3. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald haar socio-economische situatie in Marokko en haar gezondheidsproblemen houden geen verband met één van de voormelde criteria, zoals reeds uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht op voormelde motieven hieromtrent in de bestreden beslissing kunnen werpen. In zoverre zij meent dat het gegeven dat zij haar gezondheidsproblemen, die daarenboven niet gestaafd worden, niet vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, laat zij na *in concreto* te duiden op welke wijze dit element van haar vluchtrelaas een *nexus* vertoont met haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep en/of haar politieke overtuiging. Zulk verweer is geenszins ernstig.

5.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld,

specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

6.3.2. Wat betreft de voorgehouden medische problemen, die op geen enkele wijze onderbouwd worden en waarvoor zij niet in Marokko kan verzorgd worden, merkt de Raad op dat uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof blijkt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Marokkaanse autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

De Raad wijst er verder nog op dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronde gemotiveerd dat: “ *Tot slot, zijn er geen concrete indicaties dat u niet in staat zou kunnen zijn een leven op te bouwen in Marokko. Zo bent u een 40 jarige alleenstaande man zonder kinderen (CGVS, p.5). U vertelde dat u naast Nederlands, ook Arabisch, Spaans, Engels en Frans spreekt (CGVS, p.2 en p.5). U kan een beetje lezen en schrijven in het Nederlands en het Frans, wat u geleerd heeft in de gevangenis in België (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat u in de bouw veel gewerkt heeft in België, weliswaar steeds op onofficiële wijze (“in het zwart”). U deed van alles, zoals tegelen en elektriciteitswerken (CGVS. p.7). Uw verklaringen ter zake zijn duidelijk en zijn niet voor interpretatie vatbaar: u heeft zelfredzaamheid en doortastendheid aan de dag gelegd. Voorts vertelde u “respect te hebben voor iedereen” en was noch u, noch uw familie politiek actief, noch was u betrokken bij enige organisatie of vereniging (CGVS, p.5). U heeft nooit problemen gehad met de Marokkaanse politie of overheid (CGVS, p. 5). U was altijd vriendelijk in België, u kent veel mensen in België en u heeft veel vrienden hier (CGVS, p.7 en p. 9). Er zijn met andere woorden wat u betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.”* Voormelde motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Marokko in haren hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar zij wijst op de duur van het persoonlijk onderhoud en het feit dat dit de stelling ondersteunt dat er geen grondig onderzoek gedaan werd, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden om de redenen van haar vertrek en haar vrees toe te lichten. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij konden toelaten uitgebreid te vertellen over de redenen waarom zij vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar Marokko, alsook om de zwaarwegende gronden toe te lichten om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Met een loutere verwijzing naar de (relatief) korte duur van het persoonlijk onderhoud werpt de verzoekende partij geenszins een ander daglicht op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, temeer nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanvoert die zij niet zou hebben kunnen aanbrengen tijdens haar persoonlijk onderhoud en die afbreuk doen aan hogervermelde vaststellingen

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS